

У цей час наступного літа

КУПИТИ

Про книгу

Сем уже знає, чого хоче від життя. У неї чудовий наречений-лікар, кар'єра в Мангеттені, ретельно сплановане весілля. До родинного будиночка на Лонг-Айленді вона приїхала, щоб знайти там ідеальне місце для церемонії. Але все перевертається з ніг на голову, коли поруч з'являється її перше кохання — Ваятт, який розбив серце Сем у сімнадцять.

Минуле накриває спогадами про літні ночі, спільні таємниці та почуття юності — вони не зникли, а просто заснули. Сем бореться із сумнівами: дотримуватися свого плану щасливого життя чи ризикнути всім заради почуттів із минулого.

ЧАСТИНА 1: ТОДІ І ТЕПЕР

РОЗДІЛ 1 ТЕПЕР

Опинившись у тунелі, уже не повернеш назад. Там немає ні розвороту, ні з'їзду. Ти буквально застрягаєш під протокою Іст-Ривер. У дитинстві цей факт захоплював мене. «Наступна зупинка — Лонг-Айленд». Щойно в кінці тунелю з'являвся перший проблиск сонця, здавалося, що місто розчиняється. Я опускала вікно, відкривала пачку соку, скидала взуття й простягала ноги вздовж заднього сидіння. А в дорослому віці в'їзд до тунелю Мідтауну викликає відчуття, немов я в пастці.

Коли ми вливаємося в потік на автомагістралі Лонг-Айленду, рух немов завмирає.

— Ось чому ми не їздимо на Лонг-Айленд, — кажу я та вдаряю по керму так, ніби це його відповідальність. Не знаю, чого я очікувала від пообіддя п'ятниці, та ще й у серпні.

— Ми обоє знаємо, що не через це, — зауважує Джек, гортаючи стрічку в телефоні.

Я ще можу витримати на Лонг-Айленді три дні влітку, але не цілий тиждень. Трьох днів на пляжі достатньо, щоб зігрітися, але не достатньо, щоб перетворитися на кашу. Три дні поспіль моя сестра Грейсі тягне мене в океан, і три дні поспіль я плаваю. Рахую гребки, розсікаючи воду, і сумую за обмеженнями басейну УМСА*, де можна точно відстежувати, скільки ти проплив, орієнтуючись на кількість розворотів. На ділянці пляжу, між пристанню й лісистою бухтою перед нашим будинком, океан простягається понад цілу милю. Тому ймовірність похибки занадто велика.

Минуло чотирнадцять років відтоді, як я провела на пляжі ціле літо, — відтоді, як ми з Ваяттом розійшлися, а мене пошматувало. Зібрати людину до купи не так уже й просто, але якщо підійти до цього з розумом, то можна скласти із себе зовсім іншу версію, покращену. Перетвори безтурботність на обережність: забинтуй своє серце й двічі перевір, чи надійно тримається пов'язка. Із часом я залишила дитинство позаду, замінивши свою імпульсивність обдуманими рішеннями й планами. Джек називає це «застебну-тися на всі гудзики», а я не знаю, як хтось узагалі може жити розхристано. Я знаю, яким буде кожен день ще до того, як розплющу очі, і в цьому є неймовірна сила. Якщо затримуюся на пляжі надто довго, мене зтягує назад. Моє колишнє «я» причаїлося там і хоче пробити іржаві тріщини в моїй броні. Я звинувачую солоне повітря.

Це вперше я взяла Джека із собою за всі чотири роки, що ми разом. Тревіс любить казати, що я захищаю його від наших батьків, але це смішно, бо ми постійно бачимо їх на Мангеттені. Я думала показати Джеку цвітіння гортензії на передньому подвір'ї та делікатні порухи дюн у такт хвиль океану. Показати йому місце, де пісок, сіль і сонце змовилися зробити з мене сильну плавчиню й щасливу юнку. Та навіть не знаю, чи впорається він з літньою версією моїх батьків. Коли ми виїжджаємо на шосе Санрайз, рух поживляється, і Джек відкладає телефон.

— Тут гарно, — каже він, ніби вперше зазирає крізь вікно. — Я знайшов спортзал за десять хвилин від будинку твоїх батьків і купив тижневий абонемент.

— Ми нізащо не залишимося тут на цілий тиждень. — Я спакувала точно три пари білизни, щоб бути впевненою в цьому.

— Ну, ти ж казала мамі, що на тиждень. До речі, я взяв відпустку ще й на наступний тиждень, про всяк випадок. До четверга в місті спека посилиться до сорока градусів. — Він бере мене за руку, і я відчуваю, як усередині все заспокоюється. Джек — повна протилежність океану. Він більше схожий на озеро — кришталево чисте й захищене

гірським хребтом. Із Джеком мене не змінює хвили. — Думаю, буде весело.

Він знову гортає стрічку в телефоні.

— О, ось гарний варіант. Оголошення про вакансію менеджера з персоналу в бухгалтерській фірмі в центрі міста.

— Вони не збираються мене звільняти, — кажу я. Хоча, схоже, таки звільнять. Я керую звільненнями, тож не уявляю, як це може закінчитися інакше. Щиро кажучи, сама б себе звільнила: мені вже так набридли розмови про це й ті напружені, скуті відчуття в тілі від них.

— Вони можуть, Сем. — Він кладе руку мені на плече. — Методи Елеонор перевірені часом і завжди дають результат.

— Я сказала те, що сказала, і попросила вибачення.

А інше поза моїм контролем.

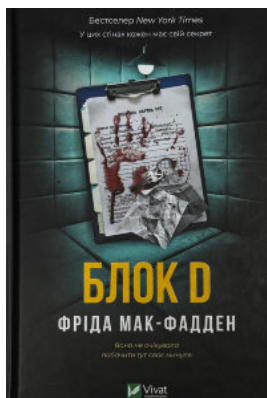
— Якщо ти хочеш вибитися з колії, варто мати запасний план, — каже Джек.

— Я це запам'ятаю для наступного разу. Отже, ти готовий до того, що на тебе чекає? Божевільних хіпі? — Моя усмішка ніби запитує. — Тут немає ні вайфаю, ні кондиціонера, але якщо хочеш побачити статую Давидові, зроблену із синельних дротів, то це місце саме для тебе.

Джек сміється, адже, напевне, уважає, що я перебільшую.

— Я вже багато років хочу це побачити, тому готовий на всі сто. Джек знає ту версію моїх батьків, які живуть у місті з вересня по травень, у тій самій двокімнатній квартирі з регульованою орендною платою на Нижньому Іст-Сайді, у якій вирости ми з Тревісом, а потім і Грейсі. Після тридцяти двох років у цій квартирі вони живуть практично безплатно. Мій тато викладає історію мистецтва в Нью-Йоркському університеті, а мама — сучасну поезію в Новій школі*.

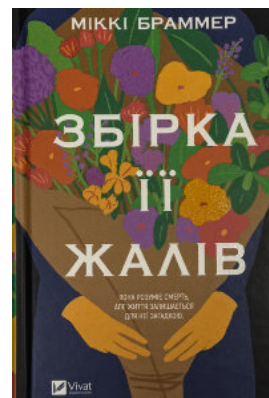
Рекомендована література

Блок D

Гарроу Дев'ята
(Запечатана гробниця #2)

Збірка її жалів

Лазарус. Змій

Лише на літо

Проблема раю

Перейти до категорії
Проза

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ